

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudkyň JUDr. Evy Pechové a Mgr. Martiny Weissové ve věci

žalobce: **HES stavební s.r.o.**, IČO 28143213
sídlem Zelený pruh 95/97, 140 00 Praha 4
zastoupený advokátem JUDr. Ondřejem Trubačem, Ph.D., LL.M.

proti
žalovanému: sídlem Klimentská 1216/46, 110 00 Praha 1

Odvolací finanční ředitelství
se sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2019, č. j. 22550/19/5300/22444-704601,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) ze dne 24. 10. 2017, č. j. 7795230/17/2004-52523-110822, platební výměr na daň z přidané hodnoty (dále jen „platební výměr“), kterým byla žalobci vyměřena daň za zdaňovací období prosince 2015 ve výši 203 924 Kč nadměrného odpočtu.
2. Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí shrnul skutkový stav a vyložil právní základ případu. Konstatoval, že v daném případě je hlavní spornou otázkou, zda žalobce měl nárok na odpočet daně u přijatých zdanitelných plnění, která měla být přijata od společnosti DEERWALKS s.r.o. v likvidaci, IČO 03413322 (dále také jen „DEERWALKS“).
3. Žalovaný uvedl, že žalobce nárokoval odpočet daně z plnění dle dokladů vystavených společností DEERWALKS (dále jen „předmětné faktury“), a to č. 20150055 s datem uskutečnění zdanitelného plnění (dále jen „DUZP“) dne 21. 12. 2015 za odvoz na skládku a skládkovné ve výši 128 016 Kč ze základu daně (dále jen „ZD“) 609 600 Kč; č. 20150056 s DUZP dne 21. 12. 2015 za pronájem strojů a zařízení dle soupisu ve výši 70 875 Kč ze ZD 337 500 Kč; č. 20150059 s DUZP dne 21. 12. 2015 za dodávku materiálu a ukládku odpadu ve výši 106 307 Kč ze ZD 506 225 Kč; č. 20150060 s DUZP dne 21. 12. 2015 za pronájem stroje ve výši 43 365 Kč ze ZD 206 500 Kč; č. 20150063 s DUZP dne 21. 12. 2015 za pronájem strojů ve výši 63 315 Kč ze ZD 301 500 Kč; č. 20150064 s DUZP dne 21. 12. 2015 za ukládku na skládku ve výši 19 950 Kč ze ZD 95 000 Kč; č. 20150065 s DUZP dne 21. 12. 2015 za pronájem strojů ve výši 49 875 Kč ze ZD 237 500 Kč; č. 20150066 s DUZP dne 21. 12. 2015 za odvoz odpadu ve výši 53 592 Kč ze ZD 255 200 Kč; č. 20150067 s DUZP dne 21. 12. 2015 za pronájem strojů ve výši 108 570 Kč ze ZD 517 000 Kč; č. 20150068 s DUZP dne 21. 12. 2015 za pronájem bagru ve výši 40 950 Kč ze ZD 195 000 Kč; č. 20150069 s DUZP dne 21. 12. 2015 za pronájem strojů ve výši 24 570 Kč ze ZD 117 000 Kč; č. 20150071 s DUZP dne 30. 12. 2015 za pronájem materiálu na zařízení stavenišť ve výši 38 144 Kč ze ZD 181 640 Kč; č. 20150072 s DUZP dne 30. 12. 2015 za pronájem značek a oplocení včetně ukládky ve výši 24 835 Kč ze ZD 118 260 Kč; č. 20150073 s DUZP dne 30. 12. 2015 za dodání šterkodrtě a pronájem kancelářské buňky ve výši 60 144 Kč ze ZD 286 400 Kč; č. 20150074 s DUZP dne 30. 12. 2015 za dodání betonového recyklátu a likvidaci asfaltového odpadu ve výši 133 938 Kč ze ZD 637 800 Kč.
4. Konstatoval, že správce daně v průběhu daňové kontroly prováděné u žalobce zjistil, že deklarovaný dodavatel DEERWALKS, je pro správce daně nekontaktní a neposkytuje potřebnou součinnost, tudíž nelze ověřit jím uvedené údaje v daňových přiznáních, a že sídlí na virtuální adrese a jeho správce daně nemá informace o uskutečňování jeho ekonomické činnosti. Měl za to, že tyto skutečnosti jsou okolností zpochybňující údaje uvedené v listinách předložených žalobcem a svědčí o oprávněnosti pochybností správce daně, zda byla předmětná zdanitelná plnění skutečně provedena. Konstatoval, že dále bylo zjištěno, že dne 14. 12. 2015 rozhodl jediný společník společnosti DEERWALKS o odvolání jednatele pana K. a jmenování nového jednatele pana B., a to s účinností ke dni 14. 12. 2015. Zdůraznil, že veškeré předmětné faktury byly vystaveny po datu 14. 12. 2015, přičemž na fakturách je podepsán pan K., který však v té době již nebyl osobou

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

oprávněnou za společnost DEERWALKS jednat. Dodal, že skutečnost, že žalobce jednal s pana K., potvrdil i sám žalobce. Žalovaný poukázal taktéž na to, že předmětné faktury byly vystaveny s několikaměsíčním odstupem od data plnění dle ostatních předložených důkazních prostředků, ačkoliv DUZP je na předmětných fakturách shodné s datem vystavení těchto faktur. Měl za zcela nelogické a vysoce nepravděpodobné, že by společnost DEERWALKS opomněla plnění v řádu milionů Kč vyfakturovat a že by žádným způsobem nevymáhala úplaty za jí poskytnutá plnění. Podle žalovaného neexistuje jakýkoliv racionální důvod, proč by společnost DEERWALKS fakturovala svá uskutečněná plnění s několikaměsíčním odstupem, aniž požadovala jakoukoliv zálohu.

5. Pokud jde o nesrovnalosti mezi jednotlivými žalobcem přeloženými doklady, žalovaný především odkázal na hodnocení všech předložených dokladů správcem daně ve Zprávě o daňové kontrole ze dne 20. 10. 2017, č. j. 7679931/17/2004-60565-110620 (dále jen „Zpráva o kontrole“). Shrnl, že žalobce fakturoval svá uskutečněná plnění ještě před tím, než jako subdodávku „přijal“ deklarovaná plnění od společnosti DEERWALKS dle předmětných faktur. Uvedl, že při poskytnutí služby se zdanitelné plnění podle § 21 odst. 4 písm. a) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění rozhodném (dále jen „ZDPH“) považuje za uskutečněné dnem jejího poskytnutí nebo dnem vystavení daňového dokladu, a to tím dnem, který nastane dříve. Žalobce přitom ke svým přijatým plněním dle předmětných faktur doložil a sám „přiřadil“ své vydané faktury, jimiž měl dokládat využití tohoto přijatého plnění. Žalovaný měl však za to, že z textů fakturovaného plnění jednoznačně nevyplývá, že se jedná o subdodávky společnosti DEERWALKS na stejné akci fakturované žalobcem dalším odběratelům. Dovodil, že plnění, která žalobce fakturoval na vydaných dokladech, neodpovídají deklarovanému přijatému plnění z hlediska fakturovaného předmětu i rozsahu, a ani z hlediska časového. Poukázal dále na to, že z bankovních výpisů žalobce je zřejmé, že uskutečněná plnění byla žalobcovými jednotlivými odběrateli uhrazena, na druhou stranu žalobce svému dodavateli uhradil pouze jedno plnění a následně za něj uhradil pouze DPH z předmětných faktur na osobní účet DPH vedený příslušným správcem daně.
6. Žalovaný konstatoval, že přílohy zaslané v doplnění odvolání ze dne 15. 10. 2018 nemají žádnou vypovídací schopnost o faktickém průběhu deklarovaných obchodních transakcí. Dále uvedl, že z bankovního výpisu za únor 2016 vyplynulo provedení úhrady celé částky fakturované dokladem č. 20150060 a částečná úhrada dokladu č. 20150071, přičemž jejich splatnost byla již dne 24. 12. 2015, resp. 13. 1. 2016. Skutečnost, že platba proběhla, však neznamená, že k realizaci plnění skutečně došlo. Žalovaný poukázal na to, že žalobce uvedl, že platba dne 24. 2. 2016 byla poslední platbou z důvodu pozastavení plateb společnosti DEERWALKS v návaznosti na průběh postupu k odstranění pochybností za předmětné období. Následně však žalobce provedl úhradu DPH ve výši správcem daně napadeného nároku na odpočet daně dle předmětných faktur (tj. 966 446 Kč) na osobní daňový účet společnosti DEERWALKS vedený u jejího správce daně. Žalovaný považoval toto chování žalobce za nelogické. Vysvětlil, že pokud žalobce uhradil celou částku faktury č. 20150060 a doplatil dlužné částky dle ostatních faktur, jak tvrdí, nemůže být jeho úhrada na osobní daňový účet společnosti DEERWALKS považována za zvláštní způsob zajištění daně dle § 109a ZDPH, když ani nebyla provedena v souladu s tímto ustanovením.
7. K návrhu na provedení svědeckých výpovědí zaměstnanců žalobce uvedl, že v předmětném případě jde o návrh na provedení svědeckých výpovědí zaměstnanců, kteří ve svých čestných prohlášeních uvedli nesrovnalosti v datech, kdy však není ani možno ověřit, že

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

daný pracovník na stavbě skutečně byl. Žalovaný proto považoval provedení svědeckých výpovědí za nadbytečné. Dodal, že čestná prohlášení byla sepsaná a podpis na nich byl úředně ověřen dne 28. 7. 2016, resp. 29. 7. 2016, tedy necelý rok po deklarovaném plnění. Žalovaný se nedomníval, že by si uvedení pracovníci po dalších více jak dvou letech pamatovali skutečnosti uváděné v čestných prohlášeních konkrétněji než v době, kdy tato prohlášení byla sepsána. Nadto pokud by skutečně někteří zaměstnanci disponovali nějakými záznamy, zcela jistě by je použili již v době sepsání čestných prohlášení. Za nevěrohodné považoval tvrzení žalobce, že čestná prohlášení nekontroloval. Všechna tři čestná prohlášení byla totiž sepsána stejným typem písma na hlavičkovém tiskopise žalobce, všechna mají i stejnou chybu v nadpise; měl za to, že je to rovněž v rozporu s předchozím tvrzením žalobce. Žalovaný rovněž poukázal na to, že je vůbec otázkou, jak by tito svědci mohli pronajímané stroje identifikovat a s jistotou potvrdit, že jsou součástí subdodávek poskytnutých právě a jen společností DEERWALKS, bez kterých by žalobce nemohl dostát smluvním závazkům vůči svým odběratelům. Další otázkou je, jak by tito zaměstnanci byli schopni potvrdit žalobcem deklarovaná přijatá plnění, pokud rozsah a předmět prací nebyl na předmětných fakturách ani v jiných dokumentech přesně a jednoznačně vymezen. Přitom ani nebylo možné ověřit skutečnost, zda tito zaměstnanci na uvedené stavbě v konkrétním období pracovali. Dodal, že žalobce požadoval provést výslechy zaměstnanců nikoliv z důvodu, aby tito ozřejmili faktické přijetí deklarovaných plnění, nýbrž pouze z důvodu, aby se tito vyjádřili k nesrovnalostem v datech, která uvedli v čestných prohlášeních.

8. Žalovaný se ztotožnil s názorem správce daně, že žalobce neprokázal faktické přijetí zdanitelného plnění dle předmětných faktur od deklarovaného dodavatele – společnosti DEERWALKS, neprokázal ani jeho přijetí v deklarovaném předmětu a rozsahu. Měl za to, že žalobce nepředložil takové důkazní prostředky, jimiž by unesl své důkazní břemeno stran prokázání nároku na odpočet daně. Vysvětlil, že nárok na odpočet daně nemá základ ve formálním dokladu, ale v existenci zdanitelného plnění. Prokazuje-li daňový subjekt nárok na odpočet DPH byť formálně bezvadným daňovým dokladem, ale o faktickém stavu jsou pochybnosti, je součástí jeho důkazní povinnosti prokázání existence zdanitelného plnění. Žalovaný shrnul, že faktické uskutečnění plnění žalobce dokládá fakturami, objednávkami a předávacími protokoly, popř. svým vyjádřením, avšak jednotlivé doklady na sebe neodkazují a jsou i ve vzájemném rozporu. Poukázal na to, že žalobce se ve svých vyjádřeních k likvidaci odpadu vyjadřuje rozdílně, kdy např. jednou uvádí, že asphalt byl rozdrcen a převezen do provozovny žalobce, kde byl uskladněn přes zimu, a následně v dalším vyjádření uvádí, že ten samý asfaltový odpad byl předán společnosti DEERWALKS, která jej odvezla na nespecifikovanou skládku a nechala jej zlikvidovat. K prokázání existence zdanitelných plnění pak nepřispěla ani šetření u společnosti DEERWALKS. Uzavřel, že faktická stránka věci nebyla prokázána, a proto nebyla splněna zákonná podmínka pro uplatnění nároku na odpočet daně dle § 73 odst. 1 písm. a) ZDPH.
9. Žalovaný byl přesvědčen, že orgány finanční správy v souladu s § 92 odst. 5 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění rozhodném (dále jen „daňový řád“) dostatečně prokázaly existenci důvodných pochybností stran tvrzení žalobce. Tím na žalobce přenesly důkazní břemeno. Bylo pak na žalobci, aby vedle své zákonné povinnosti předložit daňové doklady tyto pochybnosti vyvrátil a prokázal oprávněnost jím uplatněného nároku na odpočet daně. Podle žalovaného se to však žalobci nepodařilo. Žalovaný konstatoval, že žalobce neprokázal, že nárok na odpočet daně z předmětných

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

přijatých plnění uplatnil v souladu s podmínkami uvedenými v § 72 a § 73 ZDPH. Co se týká předložených důkazů, nebyla zde mimo samotných daňových dokladů a objednávek, popř. soupisů provedených prací, ve vztahu k předmětům plnění a ceně, předložena žádná smlouva o dílo, nebyly předloženy úhrady přijatých plnění, nebyly poskytnuty ani informace, kam byl odpad převážen, či jak byl likvidován. V rámci předmětného daňového řízení přitom bylo postupováno plně v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů i dalšími zásadami daňového řízení.

10. Žalovaný dále odmítl odvolací námitku, podle které správce daně při zjišťování skutkového stavu nepostupoval v souladu se základními zásadami správy daní uvedenými v § 5 až § 9 daňového řádu, zejména s principy hodnocení důkazů a principem neutrality. Poukázal na to, že žalobce ve vyjádření ke kontrolnímu zjištění pouze uvedl své stanovisko k hodnocení správce daně, neuvedl však žádné relevantní skutečnosti, resp. nepředložil žádné další důkazní prostředky a nenavrl ani doplnění kontrolního zjištění. Argumentaci žalobce v odvolání měl za obecnou. Odmítl taktéž námitku, že při hodnocení důkazů správce daně nepostupoval v souladu s § 8 daňového řádu, stejně tak jako názor, že svůj závěr správce daně staví na zjištění vstupu do likvidace a následného insolvenčního řízení u společnosti DEERWALKS. Nesouhlasil ani s tím, že by žalobci byla dána k tíži nekontaktnost jeho dodavatele. Zjištění o společnosti DEERWALKS byla důvodem pro vznik pochybností správce daně ve věci uskutečnění obchodních případů této společnosti s žalobcem, proto správce daně vydal příslušné výzvy, kde v odůvodnění uvedl veškeré důvody, pro které hodnotil tvrzení žalobce za neprokázané a vyzval jej k prokázání správnosti jeho tvrzení. Bylo jen na žalobci, jakými prostředky svá tvrzení prokáže. Žalovaný odmítl i námitku porušení daňové neutrality. Zdůraznil, že nárok na odpočet daně nebyl uznán z důvodu, že nebyla prokázána faktická realizace a rozsah zdanitelného plnění, z něž žalobce uplatnil nárok na odpočet daně. Odkázal např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2013, č. j. 9 Afs 34/2012-40, podle kterého princip daňové neutrality „[j]e naplňován v rámci splnění podmínek nároku na odpočet DPH. Jelikož v případě stěžovatele zákonné podmínky plněny nebyly (resp. stěžovatel neunesl důkazní břemeno ohledně jejich splnění), nelze hovořit o porušení zásady daňové neutrality.“ Odmítl taktéž další námitky žalobce týkající se hodnocení důkazů správcem daně. Konstatoval, že správce daně nijak nezpochybnil provádění ekonomické činnosti žalobce, uvedl ale, že žalobce v konkrétních šetřených obchodních případech se společností DEERWALKS neprokázal přijetí deklarovaného plnění v předmětu a rozsahu od tohoto deklarovaného dodavatele. Závěrem žalovaný zopakoval, že každý podnikatelský subjekt by měl být v rámci svého podnikání obezřetný. Uvedl, že žalobce se nechoval jako řádný hospodář.

II.

Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a replika žalobce

11. Žalobce v podané žalobě nejprve uvedl, že je stavební společností působící v oblasti dopravních staveb. V průběhu roku 2015 přijal zdanitelná plnění od společnosti DEERWALKS spočívající v pronájmu stavebních strojů a dalšího stavebního vybavení a v odvozu a likvidaci stavebního odpadu. Přijatá zdanitelná plnění využil v rámci svých plnění na výstupu pro své odběratele.
12. Vysvětlil, že obchodní vztahy se společností DEERWALKS navázal poté, co se na podzim roku 2014 seznámil se společníkem a jednatelem společnosti DEERWALKS panem K. a s jeho pracovníky na stavbě, kde působili, a kvalita jimi provedené práce jej přiměla

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

k využití společnosti DEERWALKS jako subdodavatele v sezoně 2015. Uvedl, že přestože jednotlivá plnění na vstupu byla poskytována v průběhu jednotlivých měsíců roku 2015, společnost DEERWALKS vyúčtovala všechna plnění až v prosinci 2015 s DUZP 21. 12. 2015, resp. 30. 12. 2015. Důvod opožděné fakturace není žalobci znám. Pozdní fakturace na vstupu je ale z hlediska cash-flow výhodná, tím spíše v oblasti pozemních staveb, kde se schopnost plateb na vstupu zpravidla odvíjí od úhrad plnění na výstupu, neboť marže se pohybuje v řádech jednotek procent. Žalobce dále uvedl, že v průběhu postupu k odstranění pochybností se dozvěděl, že společnost DEERWALKS vstoupila počátkem roku 2016 do likvidace a správce daně si nemohl ověřit, zda z žalobcem přijatých plnění byla společností DEERWALKS odvedena daň na výstupu. Stejně tak se žalobce až v průběhu kontrolních postupů dozvěděl, že ke dni 14. 12. 2015 došlo ke změně osoby jednatele společnosti DEERWALKS, přestože vůči žalobci za společnost nadále vystupovat pan K. Poukázal na to, že změna byla v obchodním rejstříku zapsána až dne 13. 1. 2016, a žalobce tedy v době přijetí předmětných faktur ani neměl možnost zjistit, že tyto byly podepsány osobou, která již nebyla jednatelem společnosti. Dodal, že společnost DEERWALKS nebyla prohlášena za nespolehlivého plátce. Skutečnost, že společnost DEERWALKS sídlila na tzv. virtuální adrese, nepovažoval u menších firem za nic neobvyklého.

13. Žalobce namítal, že žalovaný i správce daně při hodnocení provedeného dokazování postupovali svévolně a příliš formalisticky, kladli na žalobce nadměrné důkazní břemeno, neprokázali vážné a důvodné pochyby, které by měly za následek přenesení důkazního břemene na žalobce, a v žalobou napadeném rozhodnutí dospěli k nesprávným skutkovým závěrům, které neodpovídají provedenému dokazování. Namítal porušení základních zásad daňového procesu, zejména zásady volného hodnocení důkazů zakotvené v § 8 odst. 1 daňového řádu a obecné zásady objektivit správy daní zakotvené v § 1 odst. 2 daňového řádu. V důsledku tak podle žalobce finanční orgány přestoupily meze výkonu státní správy a porušily nedotknutelnost vlastnictví žalobce.
14. Žalobce byl přesvědčen, že předložil důkazy a vysvětlení tvořící ucelený důkazní řetězec prokazující jak přijetí zdanitelných plnění od společnosti DEERWALKS, tak jejich použití pro zdanitelná plnění uskutečněná žalobcem na výstupu. Orgány finanční správy tak obdržely veškeré doklady a informace, které lze u obdobných plnění od obezřetného podnikatele požadovat. Uvedl, že správce daně ve Zprávě o kontrole postupně odmítl v podstatě veškeré předložené důkazy. Předložené důkazy přitom správce daně posuzoval výlučně jednotlivě, nikoli už v jejich vzájemné provázanosti, jak vyžadují principy dokazování zakotvené zejména v § 8 odst. 1 daňového řádu, a zcela přitom abstrahoval od povahy a specifík činnosti, v rámci níž byly doklady vyhotovovány. Podle názoru žalobce je Zpráva o kontrole plná absurdně formálních a iracionálních úvah správce daně, jejichž zřejmým cílem je svévolné zpochybnění každého jednotlivého důkazu, který žalobce v daňovém řízení předložil.
15. Konkrétně žalobce nesouhlasil s tím, že správce daně na str. 14 Zprávy o kontrole hodnotil předložený stavební deník jako nedostatečný důkaz, neboť neobsahuje jména a příjmení osob přítomných na stavbě a je na něm pouze uvedena skutečnost, že došlo k odvozu odkopku na skládku. Žalobce uvedl, že rolí stavebního deníku není evidovat množství odvezeného odkopku, nýbrž shrnout postup stavebních prací, a účelem předloženého důkazu tak bylo převážně podpořit ostatní předkládané důkazy. Správce daně však tento důkaz vyhodnotil zcela izolovaně, formalisticky a svévolně v neprospěch žalobce. Dodal,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

že jedna marginální vada ze stavebního deníku nečiní nezpůsobilý předmět dokazování. Dále poukázal na to, že správce daně na str. 29 Zprávy o kontrole konstatoval, že prohlášení zhotovitele stavby o uložení odpadu nemá jednoznačnou vazbu na plnění poskytnuté společností DEERWALKS, neboť v prohlášení je stavba označena pouze jako „*Oprava poškozené Fügnerovy ulice*“, ačkoli v České republice je ulic s tímto názvem několik. Žalobce měl za to, že správce daně tím kladl přehnané a nedůvodné nároky na preciznost předloženého prohlášení, když navíc z dalších důkazů bylo zcela zřejmé, že se jednalo o stavbu v P. Uvedl taktéž, že jej správce daně na str. 36 Zprávy o kontrole chytil za slovo, když na tvrzení, že k vrácení strojů došlo za účasti zaměstnance DEERWALKS, reagoval tak, že tato společnost žádné zaměstnance neměla. Uvedl, že stroje byly předány zástupci společnosti DEERWALKS, který nebyl *stricto sensu* jejím zaměstnancem; žalobce pojem zaměstnanec použil toliko pro vyjádření příslušnosti příslušné osoby ke společnosti DEERWALKS. Nesouhlasil také s tím, že skutečnosti uvedené v čestném prohlášení pana A. nejsou dokládány žádnými důkazními prostředky, jak je uvedeno na str. 64 Zprávy o kontrole. Čestné prohlášení totiž samo o sobě představuje důkazní prostředek. Dodal, že žalovaný přitom svědecký výslech pana A. odmítl.

16. Žalobce měl za to, že provedené dokazování nemělo sloužit k objasnění skutkového stavu a k doložení přijetí příslušných zdanitelných plnění a jejich následného použití pro uskutečňování zdanitelných plnění na výstupu, ale k hledání důvodů, jak předkládané důkazní prostředky znedůvěryhodnit, neboť správce daně záhy po započetí prověřování nadměrného odpočtu žalovaného zjistil, že společnost DEERWALKS vstoupila do likvidace a uskutečnění zdanitelných plnění a jejich zdanění na výstupu nelze na její straně ověřit.
17. Namítal, že finanční orgány odmítly provést svědecké výpovědi zaměstnanců žalobce za situace, kdy veškeré obvyklé a v dané situaci očekávatelné důkazní prostředky byly předloženy, jejich případné disproporce vysvětleny a předložení dalších důkazů nebylo s ohledem na již ukončený smluvní vztah (dokončení stavebních prací) a na zánik dodavatele možné. Tito svědci by přitom mohli autenticky popsat obsah prací, na nichž se společnost DEERWALKS podílela, a tedy potvrdit jejich skutečný průběh či existenci. Taktéž namítal, že finanční orgány odmítly přihlédnout k nedostatečným vlastním provozním kapacitám žalobce. Pokud žalobce nevlastnil stroje, které si měl pronajímat od společnosti DEERWALKS, a zároveň splnil své smluvní závazky vůči svým odběratelům, je podle žalobce třeba, aby žalovaný kvalifikovaně odůvodnil, proč nevěří jeho tvrzení, že k pronájmu strojů došlo. Žalobce měl za to, že postup žalovaného je tak v přímém rozporu jak s teorií existenciálních výdajů judikovanou Nejvyšším správním soudem, tak s principem neutrality daně z přidané hodnoty. Uvedl, že argumentem pro zpochybnění přijetí plnění nemůže být ani uvedení pozdějšího data uskutečnění zdanitelného plnění na přijatém daňovém dokladu, než je datum uskutečnění zdanitelného plnění uvedené na daňovém dokladu na plnění na výstupu. Odpovědnost za data uvedená na daňovém dokladu totiž nese plátce, který ho vystavil, a nesprávný údaj o datu uskutečnění zdanitelného plnění nemůže být důvodem zpochybňujícím jinak logický důkazní řetězec tvořený řadou dalších důkazů. Stejně tak nelze ucelený důkazní řetězec zpochybnit tím, že přijatý daňový doklad podepsala osoba, která, jak se později ukáže, již nebyla jednatelem plátce. Uvedl, že není zřejmé, zda tato osoba nadále ve společnosti nepůsobila v jiné pozici či zda původní jednatel nebyl pověřen dořešit obchodní případy vzniklé za jeho působení ve funkci. Poukázal také na pozdější zápis změny osoby jednatele v obchodním rejstříku a princip dobré víry v zápis v obchodním rejstříku. Konstatoval rovněž, že finanční orgány

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

vůbec neunesly své důkazní břemeno ohledně vážných a důvodných pochyb o souladu tvrzení žalobce se skutečností, a tedy nemohlo dojít k přenesení důkazního břemene na žalobce, který je dle § 92 odst. 3 daňového řádu povinen prokazovat pouze skutečnosti, které je povinen uvádět v daňových tvrzeních či jiných podáních.

18. Žalobce dále namítal, že žalovaný i správce daně nepřímou přenesli odpovědnost za výkon správy daní na žalobce, přestože se jedná o úkol a odpovědnost právě orgánů finanční správy, čímž porušili základní principy výkonu státní moci. Pokud totiž správce daně zakládá svůj závěr o neprokázání přijetí zdanitelných plnění od společnosti DEERWALKS na nemožnosti ověřit uskutečnění a zdanění těchto plnění na straně této společnosti, fakticky přenáší odpovědnost za výkon správy daní na žalobce. Skutečnost, že žalobci bylo kladeno k tíži neplnění daňových povinností a zánik společnosti DEERWALKS, spatřoval zejména v tom, že finanční orgány poukazovaly na výměnu statutárního orgánu společnosti DEERWALKS, její likvidaci a nemožnost ověřit zdanění plnění přijatých žalobcem u této společnosti v důsledku nepředání účetních dokladů této společnosti jejímu likvidátorovi, nepodání přiznání k dani z příjmů právnických osob touto společností, absenci registrace této společnosti k dani ze závislé činnosti, tzv. virtuální sídlo této společnosti atd. Namítal taktéž, že se žalovaný s těmito odvolacími námitkami řádně nevypořádal. Žalobce dovedl, že pokud správce daně klade žalobci k tíži skutečnost, že se mu nepodařilo ověřit uskutečnění a zdanění příslušných plnění na straně společnosti DEERWALKS, a přistupuje k neuznání odpočtu daně na vstupu ze zdanitelných plnění reálně přijatých od této společnosti, jde o ústavně nepřipustný přenos důsledků selhání výkonu veřejné moci na žalobce jakožto subjekt soukromého práva.
19. Konečně žalobce namítal, že žalovaný účelovým odmítnutím nároku na odpočet DPH porušil princip neutrality DPH. Uvedl, že je zjevné, že plnění uvedené v předmětných fakturách proběhlo. Pokud žalovaný považoval důkazní řetězec o realizaci těchto zdanitelných plnění za nedostačující, měl připustit navrhované výsledky svědků. Žalobce konstatoval, že princip neutrality lze prolomit pouze v případě existence chybějící daně a podezřelých okolností či v případě tzv. zneužití veřejného práva. Ke zneužití veřejného práva však v daném případě nedošlo ani dojít nemohlo. Pokud by správce daně shledal na straně společnosti DEERWALKS existenci chybějící daně a podezřelých okolností, ustálená judikatura a výkladová praxe dovozují i v takovém případě nárok na odpočet daně na vstupu za podmínky, že plátce prokáže, že při uzavírání a v průběhu příslušné transakce jednal jako tzv. obezřetný hospodář. Žalobce byl přesvědčen, že jako obezřetný hospodář postupoval. Obchodní transakci uzavřel s dodavatelem, jehož práce mu byla známá, na všechny obchodní transakce žalobce s dodavatelem uzavřel smlouvu, sepsal předávací protokoly, obdržel prohlášení o likvidaci odpadu atd.; jen stěží lze pro obdobné transakce požadovat obezřetnosti více. Uvedl, že společnost DEERWALKS nebyla prohlášena za nespolehlivého plátce. Ani obezřetný hospodář přitom nemůže předjímat výměnu statutárního orgánu či vstup společnosti do likvidace. Žalobce měl za to, že dovozování nedostatku obezřetnosti ze skutečnosti, že nezkoumal uložení účetní závěrky společnosti DEERWALKS do sbírky listin, je absurdní; jednalo se totiž o nově založenou společnost a její práce byla jednateli žalobce osobně známa ze zkušenosti z jiné zakázky. Stejně tak měl za absurdní dovozovat nedostatek obezřetnosti ze skutečnosti, že společnost DEERWALKS měla zapsáno sídlo na tzv. virtuální adrese. Dodal, že s těmito odvolacími námitkami se nadto žalovaný ani nevypořádal. Porušení principu neutrality žalobce spatřoval též ve skutečnosti, že zatímco daň odvedenou z plnění uskutečněných žalobcem na výstupu správce daně nezpochybňuje, nárok na odpočet daně ze subdodávek

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

od společnosti DEERWALKS použitých při těchto plněních na výstupu správce daně odpírá. Shrnl, že bezdůvodné, resp. nedostatečně doložené odepření nároku na odpočet daně na vstupu je přitom v přímém rozporu s principem neutrality daně z přidané hodnoty a s ustanovením § 72 ZDPH.

20. Žalobce navrhl, aby soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí.
21. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 16. 10. 2019 předně odkázal na žalobou napadené rozhodnutí. Podotknul, že žalobní námitky se ve značné míře shodují s námitkami odvolacími.
22. Žalovaný konstatoval, že správce daně i žalovaný postupovali v souladu se základními zásadami správy daní včetně zásady volného hodnocení důkazů. Měl za to, že v daném případě při hodnocení důkazů k žádnému pochybení nedošlo. Dodal, že žalobce v žalobě ani nespecifikuje, které konkrétní důkazy měly prokázat jeho tvrzení. Nesouhlasil také s tím, že by na žalobce bylo kladeno nadměrné důkazní břemeno. Shrnl, že žalobce v daném případě unesl své primární důkazní břemeno ve smyslu § 92 odst. 3 daňového řádu, když předložil příslušné daňové doklady. Správce daně však zjistil, že existují vážné a důvodné pochyby o tom, že deklarovaná zdanitelná plnění žalobce opravdu přijal právě od společnosti DEERWALKS a použil je k uskutečňování ekonomické činnosti. Správce daně tedy unesl své důkazní břemeno, které jej tížilo dle ustanovení § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu. Tím došlo k přenesení důkazního břemene zpět na žalobce a bylo na něm, aby pochybnosti správce daně vyvrátil, tj. prokázal, že se zdanitelné plnění uskutečnilo tak, jak tvrdí. To se však v daném případě žalobci nepodařilo.
23. Žalovaný odmítl také námitku týkající se přenosu odpovědnosti za výkon správy daní. Konstatoval, že žalobce nijak nečinil odpovědným za jednání deklarovaného dodavatele, společnosti DEERWALKS, nicméně skutečnosti zjištěné o této společnosti byly jednoznačně způsobilé založit pochybnosti správce daně.
24. Odmítl taktéž námitku porušení principu neutrality DPH. Předně nesouhlasil s tím, že by z žalobcem předložených dokumentů bylo zjevné, že plnění uvedené v předmětných daňových dokladech proběhlo. Zopakoval, že nárok nebyl uznán z důvodu, že nebyla prokázána faktická realizace a rozsah zdanitelného plnění, z něž žalobce uplatnil nárok na odpočet daně. Žalobci nepřisvědčil ani v tom, že by se v předmětných obchodních vztazích choval jako řádný hospodář.
25. Žalovaný navrhl, aby soud nedůvodnou žalobu zamítl.
26. Žalobce v replice ze dne 3. 1. 2020 setrval na svém návrhu. Ohradil se proti tvrzení žalovaného, že v žalobě nespecifikuje, které důkazy měly prokázat jeho tvrzení. Uvedl, že je zřejmé, že jeho tvrzení jsou prokázána všemi důkazy, které za tímto účelem navrhoval provést a které byly provedeny. Dále zásadně nesouhlasil s tvrzením, že správce daně unesl své důkazní břemeno ohledně důvodných pochyb o daňových tvrzeních žalobce, jakož i s tvrzením, že žalobce tyto pochybnosti nevyvrátil. Pokud jde o výsledky svědků pana A., V. a K., vysvětlil, že svědci byli navrženi za účelem autentičtějšího popisu prací (oproti předloženým česným prohlášením), je proto zřejmé, že tento důkaz se měl týkat také otázky dodavatele stavebních strojů, stavebního vybavení a služeb odvozu a likvidace odpadu. Zopakoval, že si zajistil všechny rozumně opatřitelné podklady pro uplatnění nároku na odpočet, finanční orgány však tyto podklady svévolně odmítají uznat za dostatečné důkazy o provedení zdanitelného plnění společností DEERWALKS. Uzavřel,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

že v daňovém řízení předložil velice rozsáhlou dokumentaci, v rozsahu zcela standardním a odpovídajícím tomu, co je v oboru činnosti žalobce obvyklé, a lze tak pochybovat o tom, že by finanční orgány vůbec kdy mohly při jejich přístupu k tvrzením žalobce považovat jím shromážděné podklady za dostatečné.

III.

Posouzení žaloby

27. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem souhlasili.
28. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.).
29. Žaloba není důvodná.
30. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
31. Podle § 8 odst. 1 daňového řádu *„[s]právce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy. Správce daně posuzuje každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo.“*
32. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu *„[d]aňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních.“*
33. Podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu *„[s]právce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.“*
34. Podle § 72 odst. 1 ZDPH *„[p]látce je oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování a) zdanitelných plnění dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku, b) plnění osvobozených od daně s nárokem na odpočet daně s místem plnění v tuzemsku, c) plnění s místem plnění mimo tuzemsko, pokud by měl nárok na odpočet daně, jestliže by se uskutečnila s místem plnění v tuzemsku, d) plnění uvedených v § 54 odst. 1 písm. a) až j), l) až u) a y) a v § 55 s místem plnění ve třetí zemi, nebo pokud jsou taková plnění přímo spojena s vývozem zboží, nebo e) plnění uvedených v § 13 odst. 8 písm. a), b), d) a e) a v § 14 odst. 5.“*
35. Soud předně upozorňuje na to, pokud jde o obsah žalobních námitek jako celku, že se v podstatné části shodují s odvolacími námitkami uplatněnými žalobcem již v odvolání proti platebnímu výměru. Ostatně žalobce přímo vytýká žalovanému, že se s jeho odvolacími námitkami dostatečně nevypořádal, zatímco žalovaný odkazuje na žalobou napadené rozhodnutí s tím, že žalobní námitky se ve značné míře s odvolacími námitkami shodují a již tak byly žalovaným vypořádány. Soud v tomto směru přisvědčuje žalovanému, že se předmětnými námitkami v žalobou napadeném rozhodnutí zabýval a vypořádal je. Naopak žalobce v podané žalobě na závěry, které žalovaný vyslovil, reagoval jen minimálně, a žalobní námitky se tak v podstatném rozsahu překrývají s již dříve uplatněnými odvolacími námitkami.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

36. Soud dále uvádí, že žalobce v žalobních námitkách zejména rozporoval jednotlivá zjištění učiněná žalovaným, a to jak z hlediska dokazování a správnosti zjištěného skutkového stavu, tak z hlediska závěrů, které z uvedených zjištění žalovaný učinil. K tomu soud uvádí, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a vzhledem k tomu, že se názor soudu shoduje s odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí, odkazuje soud v podrobnostech na toto odůvodnění (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86 či ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47). Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyložil právní základ daného případu a své závěry podložil právní úpravou i relevantní judikaturou. Soud je přesvědčen, že žalovaný pečlivě popsal zjištěný skutkový stav a konkretizoval důkazy, ze kterých vyšel; žalovaný rozvedl, jak tyto důkazy hodnotil a podrobně zdůvodnil, proč nepovažoval za relevantní některé důkazní prostředky navržené žalobcem v daňovém řízení. Do detailu vysvětlil, v čem spočívaly jeho prvotní pochybnosti, a proč dle jeho názoru žalobce tyto pochybnosti nerozptýlil. Dostatečně podrobně a věcně správně se vypořádal také s odvolacími námitkami. Za této situace soud předesílá, že se ztotožnil s argumentací, kterou žalovaný uvedl v návaznosti na námitky vznesené žalobcem v odvolacím řízení právě v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.
37. Soud uvádí, že plátcí daně vznikne nárok na odpočet při splnění podmínek podle § 72 ZDPH. Podle tohoto ustanovení platí, že nárok na odpočet plátcí daně vznikne, pokud přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti podle podmínek § 72 až § 79 ZDPH. Podmínkou pro vznik nároku plátce DPH na odpočet daně na vstupu tedy je, že zdanitelné plnění přijaté od jiného plátce použije ke své ekonomické činnosti. Splnění této podmínky prokazuje plátce primárně svým účetnictvím, popřípadě dalšími doklady. Daňový subjekt musí v daňovém řízení prokázat nejen, že fakticky bylo uskutečněno zdanitelné plnění, ale taktéž, kdo mu ono plnění poskytl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2019, č. j. 10 Afs 132/2019-64).
38. Soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, č. j. 9 Afs 47/2014-74, ve kterém se v bodě [21] odůvodnění uvádí, že: „[d]aňový subjekt má v rámci daňového řízení povinnost prokázat skutečnosti, které sám tvrdí. Daňové řízení je v České republice postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, tedy má břemeno tvrzení, ale také povinnost toto své tvrzení doložit, tj. má i břemeno důkazní. Právní předpisy ale neponechávají veškerou aktivitu na daňovém subjektu, a i správce daně má v daňovém řízení své povinnosti v oblasti dokazování. Pro posuzovanou věc je podstatná zejména výše uvedená povinnost správce daně vyvrátit věrohodnost, průkaznost, správnost a úplnost účetnictví a vůbec tvrzení a důkazy předložené daňovým subjektem. Uvedená ustanovení ZSDP i daňového řádu, vždy dle předpisu účinného pro konkrétní období, vytvářejí vyvážený komplex povinností tvrzení a povinností důkazních mezi daňovým subjektem a správcem daně.“ V citovaném rozhodnutí se dále uvádí, že daňový subjekt má v první řadě povinnost tvrdit skutečnosti rozhodné pro jeho daňovou povinnost. Konkrétní obsah povinnosti tvrzení vychází v případě žalobce z § 72 odst. 1 ZDPH, podle něhož nárok na odpočet daně má plátce, pokud přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti, a z § 73 odst. 1 ZDPH, dle kterého plátce prokazuje nárok na odpočet daně daňovým dokladem, který byl vystaven plátcem a byl zaúčtován podle zvláštního právního předpisu, popřípadě evidován podle § 100 u plátců, kteří nevedou účetnictví. Způsob, jakým daňový subjekt plní svoji důkazní povinnost, vyplývá z

daňového řádu. Daňový subjekt proto splní svoji povinnost důkazní ve vztahu k tvrzením, která správci daně předestře, prokáže-li tato tvrzení svým účetnictvím, ledaže správce daně prokáže, že ve vztahu k těmto tvrzením je účetnictví daňového subjektu nevěrohodné, neúplné, neprůkazné nebo nesprávné. Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí účetnictví nevěrohodným, neúplným, neprůkazným nebo nesprávným. Správce daně je zde povinen identifikovat konkrétní skutečnosti, na základě nichž hodnotí předložené účetnictví jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Jen takto totiž může unést své důkazní břemeno. Unese-li správce daně své důkazní břemeno, je potom zase na daňovém subjektu, aby prokázal soulad účetnictví se skutečností, tj. aby setrval na svých původních tvrzeních a doložil, že přes vzniklé pochyby se sporný účetní případ udál tak, jak je o něm účtováno, anebo aby naopak korigoval svá původní tvrzení, nabídl tvrzení nová, reflektující existenci pochyb o souladu účetnictví se skutečností, a tato svá revidovaná tvrzení prokázal. Důkazní prostředky zde budou pravidelně pocházet ze sféry mimo účetnictví a *de facto* nahradí či doplní nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné účetnictví (srov. v této souvislosti z bohaté judikatury Nejvyššího správního soudu např. rozsudky ze dne 30. 8. 2005, č. j. 5 Afs 188/2004-63, rozsudek ze dne 12. 4. 2006, č. j. 5 Afs 40/2005-72, rozsudek ze dne 16. 7. 2009, č. j. 1 Afs 57/2009-83, či rozsudek ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008-86).

39. Soud shrnuje, že v daňovém řízení platí zásada, že daňový subjekt tíží břemeno tvrzení a břemeno důkazní ve vztahu k jeho daňové povinnosti. Daňový subjekt svá tvrzení zpravidla prokazuje předložením účetnictví nebo jiných povinných evidencí a záznamů, avšak daňové a účetní doklady, příp. jiné listiny, mohou být dostatečným důkazem jenom v případě, kdy není pochyb o tom, že plnění bylo poskytnuto tak, jak daňový subjekt deklaroval. Přestože daňový subjekt předloží formálně bezvadné účetní doklady, správci daně mohou vzniknout pochybnosti o věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví nebo jiné evidence. Správce daně je v takovém případě povinen prokázat existenci vážných a důvodných pochyb o souladu předložených záznamů se skutečností. Pokud správce daně důvodně zpochybní předložené účetní nebo daňové doklady, tedy unese své důkazní břemeno podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, důkazní břemeno přejde zpět na daňový subjekt. Je pak na daňovém subjektu, aby pochybnosti správce daně vyvrátil a prokázal pravdivost svých tvrzení dalšími důkazy.
40. Soud podotýká, že výkladem těchto ustanovení, resp. rozložením důkazního břemene v daňovém řízení se již nespočetněkrát zabýval Nejvyšší správní soud. Odkázat lze například na rozsudek ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 Afs 21/2013-66, ve kterém kasační soud popsal rozložení důkazního břemene následovně: „*[D]aňové řízení je postaveno na zásadě, že daňový subjekt má jednak povinnost daň přiznat (břemeno tvrzení) a jednak povinnost toto své tvrzení prokázat (břemeno důkazní). [...] Svá tvrzení daňový subjekt prokazuje zejména svým účetnictvím a jinými povinnými evidencemi a záznamy (srov. např. rozsudky NSS ze dne 26. 9. 2012, čj. 8 Afs 14/2012 - 65, ze dne 30. 1. 2008, čj. 2 Afs 24/2007 - 119, č. 1572/2008 Sb. NSS, ze dne 16. 7. 2009, čj. 1 Afs 57/2009 - 83, nebo ze dne 8. 7. 2010, čj. 1 Afs 39/2010 - 124). I když daňový subjekt předloží formálně bezvadné účetní doklady, správce daně může ve smyslu § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní, respektive § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, vyjádřit pochybnosti týkající se věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů. V tomto ohledu správce daně tíží důkazní břemeno ve vztahu k důvodnosti jeho pochyb. Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním*

případu jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují „vážné a důvodné pochyby“ (srov. cit. rozsudek čj. 2 Afs 24/2007 - 119). Správce daně je proto povinen označit konkrétní skutečnosti, na jejichž základě hodnotí předložené evidence jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Jen tak může unést své zákonné důkazní břemeno (rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2008, čj. 9 Afs 30/2008 - 86). Pokud správce daně shora uvedené skutečnosti prokáže, důkazní břemeno přechází zpět na daňový subjekt, který je povinen doložit pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví ve vztahu k danému obchodnímu případu, popř. svá tvrzení korigovat. Tyto skutečnosti bude daňový subjekt prokazovat zpravidla jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím (srov. cit. rozsudky NSS čj. 1 Afs 39/2010 - 124, či čj. 2 Afs 24/2007 - 119). “K obdobným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud i např. v rozsudcích ze dne 12. 2. 2015, č. j. 9 Afs 152/2013-49, ze dne 14. 12. 2016, č. j. 4 Afs 179/2016-60, ze dne 18. 1. 2012, č. j. 1 Afs 75/2011-62, či ze dne 13. 6. 2019, č. j. 7 Afs 138/2018-52. K důkaznímu břemenu daňového subjektu pak v rozsudku ze dne 28. 5. 2005, č. j. 2 Ans 1/2005-57, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[n]elze po daňovém subjektu požadovat, aby prokazoval skutečnosti, jež jsou zcela mimo sféru jeho vlivu a jež nemůže, ať již z důvodů zákonných překážek, anebo z důvodu faktického stavu věcí, zjistit a ověřit, pokud prokázal obsahem svých povinných evidencí, jakož i záznamem faktické realizace služby, že zdanitelné plnění spočívající v poskytnutí služby samo o sobě bylo dodáno a že bylo i zapláceno.“ Rovněž např. z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2005, č. j. 5 Afs 131/2004-45, a ze dne 7. 2. 2007, č. j. 5 Afs 58/2006-41, vyplývá, že důkazní břemeno nelze pojímat extenzivně a rozšiřovat je na prokazování všech, resp. jakýchkoli skutečností, tedy i těch, ohledně kterých taková povinnost stíhá zcela jiný subjekt, resp. že nelze požadovat, aby daňový subjekt prokazoval, co nemůže ovlivnit.

41. Soud dále konstatuje, že pro uznání nároku na odpočet DPH přitom nejsou rozhodné pouze formální náležitosti předložených a případně i řádně záúčtovaných dokladů, ale stav faktický, tedy faktické přijetí zdanitelného plnění, které musí být uskutečněno jiným plátcem daně, a faktické použití právě tohoto zdanitelného plnění k dosažení příjmu na zdanitelná plnění daňového subjektu. Z konstantní judikatury Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu vyplývá, že prokázání daňově uznatelného výdaje je sice prvotně záležitostí dokladovou, současně je však třeba respektovat soulad s faktickým stavem. To znamená, že ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemohou být podkladem pro uznání nároku na odpočet DPH nebo samotné výše DPH, je-li správcem daně zpochybněno, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo tak, jak je v dokladech prezentováno. Předložení daňového dokladu je pouze formálním důkazem dovršujícím hmotně právní aspekty skutečného provedení zdanitelného plnění. Jestliže zdanitelné plnění nebylo uskutečněno tak, jak je plátcem deklarováno, nemůže být důkazní povinnost naplněna pouhým předložením, byť formálně správného, daňového dokladu (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2001, sp. zn. IV. ÚS 402/99, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2014, č. j. 8 Afs 55/2013-45, či ze dne 11. 12. 2013, č. j. 9 Afs 75/2012-32).
42. Soud podotýká, že daná oblast spadá do unijního práva. Unijní úprava daně z přidané hodnoty vychází z článku 113 Smlouvy o fungování EU, na níž navazuje tzv. Šestá směrnice č. 2006/112/ES. Šestá směrnice byla provedena do českého právního řádu pomocí ZDPH. Soud v této souvislosti uvádí, že DPH je vystavěna na zásadě daňové neutrality. ZDPH přitom konstruuje systém daňových odpočtů, na základě nichž je princip daňové neutrality zachován. Soud konstatuje, že zásada daňové neutrality vyžaduje, aby byl

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

odpočet daně z přidané hodnoty přiznán, jsou-li splněny hmotněprávní podmínky, přestože nejsou splněny určité podmínky formální (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2021, č. j. 30 Af 35/2019-60). Tzv. princip daňové neutrality totiž spočívá v tom, že jednotlivé subjekty v rámci produkčního řetězce jsou zdaněny pouze v případě, že je vytvořena dodatečná (přidaná) hodnota. Daň z přidané hodnoty tak zdaňuje mezní produkty ekonomické činnosti subjektů, a to v jednotlivých fázích obratu. DPH se vybírá po částech při vzniku každého dodatečného produktu (přidané hodnoty), přičemž břemeno uhrazení celé daně leží na konečném zákazníkovi (spotřebiteli). Plátcí daně vznikne nárok na odpočet při splnění podmínek podle § 72 ZDPH. Podle tohoto ustanovení platí, že nárok na odpočet plátcí daně vznikne, pokud přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti podle podmínek § 72 až § 79 ZDPH.

43. K nyní posuzované věci soud ve stručnosti uvádí, že správce daně ve výzvě ze dne 22. 2. 2016 uvedl, že mu vznikly pochybnosti o správnosti, pravdivosti a průkaznosti údajů o přijatých zdanitelných plnění v žalobcem podaném přiznání k DPH, neboť vyšlo najevo, že hodnota přijatých zdanitelných plnění, u nichž byl uplatněn nárok na odpočet, významně převyšuje hodnoty, které žalobce obvykle vykazoval v předcházejících 12 měsících, přičemž nedošlo k souvisejícímu nárůstu uskutečněných plnění; tím správce daně zahájil postup k odstranění pochybností za prosinec 2015. Následně žalobce předložil správci daně řadu důkazních prostředků a rovněž tak správce daně získal řadu důkazních prostředků v rámci své vyhledávací činnosti. Ve sdělení výsledku postupu k odstranění pochybností ze dne 22. 6. 2016 správce daně uvedl, že jeho pochybnosti byly odstraněny pouze částečně, a to ve vztahu k dokladu č. 181147. U předmětných faktur však nárok na odpočet neměl za oprávněný, neboť důkazní prostředky podle něj věrohodně neprokazují přijetí plnění v deklarovaném předmětu a rozsahu a od deklarovaného dodavatele DEERWALKS. Uvedl, že vyhledávací činností správce daně nebyly získány důkazní prostředky, které by tvrzení žalobce potvrdily, neboť výstavce dokladů je nekontaktní, správce daně nemá k dispozici jeho účetnictví, nelze tedy ověřit, že společnost DEERWALKS o daňových dokladech skutečně účtovala. Uvedl, že tato skutečnost naopak zesiluje pochybnosti správce daně. Dodal, že žalobce by měl v rámci svých podnikatelských činností zvážit i skutečnost, zda jsou jeho obchodní partneři seriózní. Žalobce se zjištěními správce daně nesouhlasil. Následně byla dne 2. 8. 2016 zahájena daňová kontrola. Ze Zprávy o kontrole vyplývá, že správce daně dospěl k závěru, že žalobce neprokázal, že oprávněně uplatnil nárok na odpočet daně u přijatých plnění podle předmětných faktur a že tyto použil pro uskutečnění ekonomické činnosti. Na základě výsledků daňové kontroly podle Zprávy o daňové kontrole pak správce daně stanovil daň, jak je uvedeno v platebním výměru.
44. Žalobce především namítal nezákonnosti související s provedeným dokazováním. Soud však v hodnocení důkazů správcem daně a žalovaným neshledal žádné pochybení a je přesvědčen, že finanční orgány základní zásady daňového procesu neporušily. Soud na tomto místě poznamenává, že Zpráva o kontrole je velmi obsáhlá a podrobná. Zcela jednoznačně z ní vyplývá, z jakých důkazních prostředků správce daně vycházel a jak je hodnotil. Správce daně se detailně zabýval každou jednotlivou předmětnou fakturou, u každé vypsál, jaké písemnosti a doklady doložil žalobce a jaké důkazní prostředky v rámci vyhledávací činnosti získal správce daně, a tyto hodnotil jednotlivě i v souhrnu s ostatními. Správce daně poté odůvodnil, na základě čeho dospěl k závěru, že žalobce neprokázal, že přijal plnění v deklarovaném předmětu, rozsahu a od dodavatele, který předmětnou fakturu vystavil, a že tedy toto plnění mohl použít a použil k uskutečnění ekonomické

činnosti. Soud v podrobnostech na Zprávu o kontrole odkazuje. Soud dodává, že ji na rozdíl od žalobce neshledává plnou „*absurdně formálních a iracionálních úvah*“ správce daně, nesouhlasí ani s tím, že by jejím cílem bylo svévolné zpochybnění každého jednotlivého důkazu, který žalobce v daňovém řízení předložil. Soud ji naopak považuje za velmi přesvědčivou. Zprávu o kontrole přitom v žádném případě nelze redukovat na žalobcem vytýkané pasáže; soud přesto považuje za vhodné se k nim vyjádřit.

45. Pokud jde o hodnocení stavebního deníku „*Koopman International Vestec u Prahy*“ na str. 14 Zprávy o kontrole, soud uvádí, že příslušná část Zprávy o kontrole se týká daňového dokladu č. 20150055. Správce daně se v souvislosti s tímto daňovým dokladem zabýval nejen stavebním deníkem, nýbrž i kupní smlouvou ze dne 9. 10. 2015 č. 20150024, uzavřenou mezi žalobcem a společností DEERWALKS; soupisem odvozu na skládku a ukládkami; zápisem o předání a převzetí prací ze dne 21. 2. 2015; fotodokumentací; prohlášením zhotovitele stavby o uložení odpadu ze dne 21. 12. 2015; obratovou předvahou za období od 1. 10. 2015 do 31. 12. 2015; pohybem na účtech za období od 1. 1. 2015 do 31. 12. 2015; úhradou dokladu č. 20150055; fakturami č. 2015124, č. 2015133, 2016183 včetně soupisu prací; Smlouvou o dílo ze dne 7. 2. 2017 č. 15/012/20161221, uzavřenou mezi žalobcem a společností HEBERGER, včetně příloh. Správce daně tudíž nevyšel pouze ze stavebního deníku, nýbrž pečlivě hodnotil všechny příslušné důkazní prostředky, a to jednotlivě i ve vzájemných souvislostech, přičemž své úvahy přezkoumatelným způsobem odůvodnil. Co se týče přímo stavebního deníku, žalobce poněkud zkreslujícím způsobem namítá, že správce daně jej hodnotil jako nedostatečný důkaz, neboť neobsahuje jména a příjmení osob přítomných osob na stavbě (což měl z hlediska nároku na odpočet za irrelevantní) a že je na něm pouze uvedena skutečnost, že došlo k odvozu odkopku na skládku (bez uvedení přesného množství, které by si správce daně mohl ověřit se soupisem). Správce daně však uvedl, že předložený stavební deník nesplňuje předepsané náležitosti podle vyhlášky č. 466/2006 Sb., tj. *například* neobsahuje jména a příjmení osob pracujících na staveništi, a dále že je v něm např. pouze obecně uvedeno „*odvoz výkopku na skládku*“, tudíž správce daně nemůže ani porovnat údaje uvedené ve stavebním deníku s údaji uvedenými na předloženém soupisu, kde je hmotnost uvedena. Na základě toho správce daně stavební deník nepřijal jako důkazní prostředek o tom, že žalobce přijal plnění v deklarovaném předmětu, rozsahu a od deklarovaného dodavatele. Soud proto nesouhlasí s výtkami žalobce, přičemž dodává, že žalobci nebyl nárok na odpočet neuznán toliko z důvodu marginálních vad stavebního deníku; stavební deník byl pouze jeden z důkazů, které správce daně k uvedenému závěru vedly.
46. Co se týče hodnocení prohlášení zhotovitele stavby o uložení odpadu ze dne 30. 11. 2015 na str. 29 Zprávy o kontrole, soud uvádí, že příslušná část Zprávy o daňové kontrole se týká daňového dokladu č. 20150059. Žalobce namítá, že správce daně konstatoval, že prohlášení nemá jednoznačnou vazbu na plnění poskytnuté společností DEERWALKS, neboť v prohlášení je stavba označena pouze jako oprava Fügnerovy ulice, ačkoliv v České republice je ulic s tímto názvem několik, a klade tak absurdně přehnané a nedůvodné nároky na preciznost předloženého prohlášení. Žalobce však podle přesvědčení soudu i v tomto případě vytrhává jednotlivou větu správce daně z kontextu. Správce daně se prohlášením zabýval na téměř dvou stranách. Prohlášení nevytýkal pouze to, že je v něm stavba (podle názoru správce daně nedostatečně) označena pouze jako „*Oprava poškozené Fügnerovy ulice*“, když v České republice je několik ulic s tímto názvem; nýbrž i to, že v prohlášení není žádný odkaz na předmětnou fakturu č. 20150059, není zde ani uvedeno, jaké množství odpadu mělo být zlikvidováno. Správce daně uvedl, že na faktuře je jako

předmět plnění uvedeno „ukládka odpadu“, na soupisu k této faktuře „uložení sypaniny na skládce včetně odvozu“, v prohlášení pak „odpady zeminy byly řádně zlikvidovány“, a dovodil, že prohlášení se tedy týká jiného předmětu plnění, neboť ukládka odpadu není totéž, co likvidace odpadu. Dále se správce zabýval i realizací přepravy. Konstatoval taktéž, že ze strany žalobce nebyly předloženy žádné hodnověrné důkazní prostředky týkající se přepravy a uložení/likvidace odpadu, nebyla předložena kalkulace ceny dopravy, žalobce dle svého vyjádření ani neví, kam byl odpad odvezen, nebyl jím předložen ani žádný doklad o tom, kolik mělo být dodavatelem DEERWALKS uhrazeno za likvidaci/uložení odpadu. Správce daně se rovněž podívoval nad tím, že na prohlášení je uvedeno, že zhotovitelem stavby je společnost DEERWALKS, resp. správci daně nebylo zřejmé, o jakou stavbu se tedy jedná, neboť podle předložených dokladů měla společnost DEERWALKS poskytnout žalobci pouze služby ve formě dopravy a uložení/likvidace odpadu; zhotovitelem stavby měl být žalobce, který je však v prohlášení uveden jako investor; a odběratelem/objednatelem, resp. investorem stavby měla být společnost M-SILNICE. Správce daně uvedl, že žalobce by měl dbát o to, aby písemnosti korespondovaly s předmětným plněním a měly by nejen obsahově, ale i po formální stránce být způsobilé prokázat, že souvisí s deklarovaným přijatým plněním. Soud se ztotožňuje se správcem daně, že prohlášení uvedené skutečnosti neprokazuje. Soud opakuje, že správce daně k tomu závěru nedošel pouze proto, že u Fügnerovy ulice není uvedena i obec, a tedy neklade přehnané a nedůvodné nároky na preciznost předloženého prohlášení.

47. Soud nepřisvědčuje ani tomu, že na str. 36 Zprávy o kontrole, jakož i na jiných místech správce daně žalobce chytá za slovo, když v návaznosti na tvrzení žalobce, že k vrácení strojů došlo za přítomnosti zaměstnanců společnosti DEERWALKS, uvádí, že tato společnost žádné zaměstnance neměla a tudíž je toto tvrzení v rozporu se zjištěným skutkovým stavem. Soud zdůrazňuje, že se opět jedná pouze o jeden z řetězce mnoha argumentů správce daně, pro který žalobci neuznal nárok na odpočet daně (v tomto případě) podle daňového dokladu č. 20150063. V části, ve které správce daně poukázal na rozpor mezi tvrzením žalobce ohledně zaměstnanců společnosti DEERWALKS a zjištěným skutkovým stavem, se podrobně zabýval stavebním deníkem „Bystrice“, předávacím protokolem ze dne 15. 6. 2015, Smlouvou o nájmu/dodacím listem ze dne 23. 4. 2015, přičemž uvedl, že stroje, který měly být předmětem pronájmu, nejsou v těchto důkazních prostředcích žádným způsobem blíže identifikovány. Akceptoval tvrzení žalobce, že stroje jsou identifikovány způsobem běžným ve stavební praxi, nicméně uvedl, že z takové identifikace nelze ověřit jakoukoliv existenci strojů, resp. nelze ověřit, že skutečným dodavatelem strojů byla společnost DEERWALKS. Správce daně dále konstatoval, že není zřejmé, z jakého důvodu byly stroje dle smlouvy dodány dne 23. 4. 2015, když dle stavebního deníku byly práce započaty až cca dne 19. 5. 2015. Poté uvedl, že předávací protokol se odkazuje na objednávku č. 04202015 ze dne 20. 4. 2015, zatímco předmětný daňový doklad se odkazuje na jiné číslo objednávky. Uvedl, že žalobce se k tomu v podání ze dne 8. 3. 2017 vyjádřil tak, že – mimo jiné – vrácení specifikovaných strojů proběhlo dne 6. 6. 2015 mezi jednatelem žalobce a konkrétním zaměstnancem společnosti DEERWALKS. V tomto kontextu správce daně poukázal na nepřesnost vyjádření žalobce, pokud hovořil o zaměstnancích společnosti DEERWALKS. Kromě toho dále správce daně uvedl, že podle stavebního deníku nelze ověřit, že k předání a vrácení strojů došlo mezi jednatelem žalobce a jednatelem společnosti DEERWALKS, resp. jednatelem žalobce a zaměstnanci společnosti DEERWALKS. Uvedl také, že skutečnost, že

k převzetí strojů došlo dne 23. 4. 2015, nekoresponduje s objednávkovým listem č. 29/2015 ze dne 4. 6. 2015, že faktura č. 2014032 není důkazem o tom, že bylo přijato deklarované plnění, a že nebyla předložena žádná smlouva o dílo, ač se o ní žalobce zmiňuje. Poukázal dále i na to, že podle některých žalobcem předložených listin byly stroje vráceny již 6. 6. 2015, ovšem předávací protokol je s datem 15. 6. 2015, přičemž žalobce tento rozpor vysvětlil tím, že datum 15. 6. 2015 je zřejmá písařská chyba. Správce daně rovněž uvedl, že v předávacím protokolu je zaškrtnuta „faktura“, ačkoliv předmětný daňový doklad byl vystaven až dne 21. 12. 2015, tedy není zřejmé, jaká faktura byla předána. Pokud jde o nárok na odpočet daně podle daňového dokladu č. 20150063, správce daně se nadto zabýval ještě dalšími (zde nevyjmenovanými) důkazními prostředky. Soud proto konstatuje, že správce daně žalobce „nechytal za slovo“; nýbrž poukázal na celou řadu rozporů a řádně objasnil, proč žalobcem předložené důkazní prostředky nevyvrátily jeho pochybnosti, resp. proč dospěl k závěru, že žalobce uplatnil nárok na odpočet neoprávněně.

48. Soud nesouhlasí ani s výtkou žalobce týkající se toho, že na str. 64 Zprávy o kontrole správce daně *„absurdně uvádí, že skutečnosti uvedené v čestném prohlášení nejsou dokládány žádnými důkazními prostředky, ačkoliv čestné prohlášení samo o sobě představuje důkazní prostředek.“* Soud uvádí, že pan A. v čestném prohlášení uvedl, jaké dny byl na příslušném staveništi a jaký konkrétní stroj tam jakožto strojník žalobce používal. Soud přitom nevidí žádné pochybení v následném konstatování správce daně, že tvrzení uvedená v čestném prohlášení nelze ověřit, neboť žalobce nepředložil žádné další důkazní prostředky, které by prokázaly, že pan A. byl skutečně přítomen na stavbě a taktéž, že mohl tyto stroje používat. Správce daně nadto dodal, že žalobce neprokázal ani to, že stroje skutečně přijal v deklarovaném rozsahu, předmětu a od deklarovaného dodavatele, tedy že mohly být použity tak, jak deklaruje. Správce daně čestné prohlášení hodnotil jako důkazní prostředek a vypořádal se s ním. Skutečnost, že čestné prohlášení je důkazním prostředkem, však neznamená, že cokoli, co je v něm uvedeno, musí správce bez dalšího přijmout jako prokázanou skutečnost. Soud dodává, že institut čestného prohlášení má z podstaty věci velmi nízkou vypovídající hodnotu. Soud proto neshledal ani v tomto postupu správce daně pochybení.
49. Soud dospěl k závěru, že hodnocení důkazních prostředků bylo žalovaným a správcem daně provedeno plně v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů. Finanční orgány se zabývaly jednotlivými důkazními prostředky předloženými či navrženými žalobcem, jakož i těmi, které získaly samy, a řádně je vyhodnotily. Finanční orgány však neměly povinnost přisoudit důkazním prostředkům právě tu vypovídací hodnotu, kterou jim přikládá žalobce. Soud proto neshledal námitku nesprávného hodnocení důkazních prostředků, resp. porušení zásady volného hodnocení důkazů důvodnou. Soud zároveň zdůrazňuje, že žalobce nesouhlasil s tím, jak finanční orgány provedly dokazování, ovšem jeho námitky jsou povětšinou velmi obecné (s výjimkou výše vypořádaných výtek ve vztahu ke Zprávě o kontrole). Jednotlivé dílčí argumenty žalobce se také míjí předmětem dokazování; tak například finanční orgány nezpochybňovaly, že k pronájmu strojů došlo, nýbrž to, zda došlo k pronájmu konkrétních strojů konkrétní osobou. Vzhledem k tomu, že žalobce rovněž namítal, že finanční orgány nehodnotily jednotlivé důkazní prostředky ve vzájemné souvislosti, nýbrž izolovaně, soud dodává, že je to naopak žalobce, kdo izolovaně vytrhává jednotlivé věty a důvody finančních orgánů z kontextu úplného znění; přičemž s argumentací žalovaného jako celkem žalobce nepolemizuje. Žalobce totiž žádným způsobem nevyvracel závěry správce daně, resp. ani s nimi věcně nepolemizoval.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Soud souhlasí s žalovaným rovněž v tom, že za této situace byl výslech žalobcem navrhovaných svědků nadbytečný; soud jen připomíná, že správní orgány nemají zákonem stanovenou povinnost provést veškeré účastníkem navržené důkazy avšak pokud tyto důkazní návrhy neprovedou, stíhá je povinnost vypořádat se s tím, proč tak neučinily; žalovaný uvedené povinnosti dostál, neboť se s neprovedenými návrhy žalobce na výslech svědků dostatečně vypořádal v bodech [37] až [40] žalobou napadeného rozhodnutí a soud tomuto odůvodnění přisvědčuje.

50. Soud pro úplnost konstatuje, že správce daně podle přesvědčení soudu v projednávané věci v souladu s § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu řádně označil konkrétní skutečnosti, na jejichž základě znevěrohodnil žalobcem předložené podklady shromážděné v průběhu daňového řízení. Soud na tomto místě zdůrazňuje, že netvrdí, že by byl prokázán opak skutečností tvrzených žalobcem, nýbrž toliko to, že byly oprávněně vzneseny důvodné pochybnosti o nich a došlo tak k přechodu důkazního břemene zpět na žalobce. Soud dává za pravdu žalovanému, že žalobce toto své důkazní břemeno neunesl. Žalobce neprokázal, že skutečně přijal zdanitelné plnění dle předmětných faktur od společnosti DEERWALKS, resp. že k uskutečnění plnění podle předmětných faktur došlo tak, jak deklaroval.
51. Žalobce dále namítal, že žalovaný i správce daně nepřímo přenesli odpovědnost za výkon správy daní na žalobce. Soud předně konstatuje, že žalobce zřejmě zaměňuje přechod důkazního břemene a přenos odpovědnosti za výkon správy daní. Logika přechodu důkazního břemene v daňovém řízení byla vyložena výše. Soud proto jen opakuje, že žalobce neunesl své důkazní břemeno, a proto bylo na něm, aby pochybnosti správce daně vyvrátil a prokázal pravdivost svých tvrzení dalšími důkazy. Soud je rovněž přesvědčen, že žalobci nebylo kladeno k tíži neplnění daňových povinností a zánik společnosti DEERWALKS. Soud souhlasí s žalovaným, že skutečnosti týkající se této společnosti byly – nikoli každá sama o sobě, ale ve svém souhrnu – způsobily založit pochybnosti správce daně. Finanční orgány však nepostavily své závěry pouze na vytýkaných skutečnostech; naopak se jednotlivými šetřenými obchody velmi podrobně a komplexně zabývaly. Soud proto neshledal ani tuto námitku žalobce důvodnou.
52. Žalobce namítal taktéž porušení principu neutrality DPH. I tuto námitku však soud shledal nedůvodnou. Soud opakuje, že správci daně vznikly oprávněné pochybnosti o tom, zda se obchodní transakce udály tak, jak je tvrzeno na předmětných fakturách, a žalobce tyto pochybnosti nebyl schopen rozptýlit. V daňovém řízení tedy nebylo prokázáno faktické uskutečnění a rozsah zdanitelného plnění, ani to, že plnění žalobci poskytla společnost DEERWALKS. Nebylo tedy ani možné ověřit, zda nebyla porušena neutralita DPH. Soud shodně s žalovaným uvádí, že jelikož v nyní posuzovaném případě nebyly splněny zákonné podmínky nároku na odpočet DPH, nelze hovořit o porušení zásady neutrality DPH.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

53. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

54. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. října 2021

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.